

pointa

SMĚJÍCÍ SE HLAVA



Miroslav Wolba

Marek Wydareny

Marcel Wünscht

Michael Wyvraceny

Smějící se hlava

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



**Miroslav Wolba, Marek Wydareny,
Marcel Wünscht, Michael Wyvraceny**
Smějící se hlava – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

SMĚJÍCÍ SE HLAVA

Miroslav Wolba

Marek Wydareny

Marcel Wünscht

Michael Wyvraceny

● ■ pointa

PROLOG

Vyprávět zpětně, určitě to znáte, hrdina se objeví s pistolí rvanou jeho „přítelem“ do úst a vzpomíná. Jak jsem se sem dostal, pány a dámy, proč zrovna toto místo, tento čas a samo sebou, tato situace. Jo, začínám scénou z *Klubu rváčů*, Fincherova filmu, podle knihy i tím dobrým způsobem jeblého autora... Jednou mi jedna fajn slečna řekla, že je třeba osvětlovat některé mé odkazy a zmínky, ne vždy vyplynou samy od sebe.

Vyprávět zpětně je vděčné, opravdu... a teď nemám na mysli to, že všechno v podstatě vyprávíte po skončení „příběhu“. Máte onu konkrétní situaci více či méně popsanou a kladete si otázky, jak, což už jsem naznačil, proč a vztahuje se to k okolnostem, místům, způsobům. A krom toho chcete vědět i pokračování, ono „B“.

Literární skupina Kozel. Takřka šest let fungující uskupení nejdříve tři, později čtyř autorů. Píšu takřka, i když v momentě, kdy se bude fyzickou podobou nosiče těchto řádků někomu moci udělat pořádný monokl (ó, pevná vazba, překrásná a přenáděrná!), už to bude jistých šest let. Lze se odrazet od pevného data třetího listopadu 2015, kdy Marcel Wünscht „publikoval“ svůj první plk na facebookovou stránku skupiny a dostal své „veršovánky“ někam jinam než jen na stránky sešitů matematiky a fyziky na gymnáziu v Hlučíně, kam toho času chodíval (přejďte Odru, vezměte si baníkovskou šálu, a když na vás mávají, jste tu správně, jakmile vám dávají přes hubu, to už je Opava, to jste daleko). Troufám si říct, že jistý legendární status v jeho bublině přátel (asi čtyři lidi) získaly první náznamy „básnické sbírky“ s podivnými (a trochu postiženými) ilustracemi v jeho bločcích na poznámky. Pár dní nato ve skupině začali publikovat i jeho přátelé, tím okamžikem oficiální kolegové, Marek Wydareny a Miroslav Wolba. Já na to gymnázium chodil taky, dokonce stejná třída, kluky jsem znal (stále znám a pravidelně potkávám) ještě před samotným „spojením se“ v LSK a pochlívám se, můj vliv na vznik tohoto uskupení byl více než značný, řekl bych rozhodující!

Teď si možná říkáte, dobrý, nějací chlívčci (to označení sedí, všichni tři, potažmo čtyři, jsou menšího vzrůstu) si na střední psali a i nyní zřejmě píšou básničky, ale proč tu začínám nějakou analogií na Chucka Palahniuka? Jenže je důležité ukázat, že jsem krom sběratele a třídíče i hodnotitel. Literární skupina Kozel, její členové, způsob tvorby, to, o čem píší, jaké jsou motivy, styly, forma, úroveň, motivace ku psaní a vlastně i postupný vývoj... to je ta naše „situace“, skupina existující po určitém vývoji.

Ten Vám předložím v těch pár prvotních stranách jednoduchých „entré“ členů, a především v tom, jaké básně jsem sesbíral, co jsem k nim zpětně na základě velmi blízkých vztahů se všemi členy skupiny, ať už pozitivních či negativních, vyzvěděl. Přečtete si ono „Jak?“ a „Proč“. Z jakých důvodů, kvůli jakým událostem je Marcel chodící potenciál na vidličku do zásuvky s ksichtíkem medvídko mývala, u kterého jsou svíčky na narozeninovém dortu odpočtem k smrti a zároveň dalším levellem „selhání“, přestože jeho kolega Marek, který slaví shodou okolností ve stejný den, je schopen se ještě týden rozplývat nad uspořádáním čokoládových kudrlinek na tom samém dortu, a ačkoliv se jejich startovací čára dá označit jakožto stejná, budou se na onu pověstnou sklenici dívat vždy jinak? U Marcela nečekejte veselé a povzbudivé verše, budete číst o zoufalství, o neschopnosti, zmatení, smutku, tmě, ztuhnutí, nenávisti k sobě a hlavně „Příšeře“. A to, že je Marcel vůbec ještě naživu a je vůbec schopen pomáhat si psaním, je dílem i „hopsajícího světélka“ v tom jeho bludném kruhu, Marka, velkého děcka, díky bohu (či snad „Bože, proč?“) s naivním a bláhovým nadšením, smyslem pro poetičnost, dobrým smyslem pro krásu a jednoduše... plného radosti ze života. Avšak přiznávám, že co jsem ho poznal a poznávám, čím dál tím více to spočívá v tom být „nadrženým hovadem“. Sám tomu říká „hrabošismus“. Nechám za něj „mluvit“ jeho verše, ale předkládám vám tohle představení jen pro představu, co od něj čekat. Nesmím zapomenout, a taky v této sbírce pár takových básní je, že Marek má rád historická témata. A proč by ulitlý křeček v hippie módu psal třeba o válce? Marek, hlavně i díky starostem o Marcela, není úplně odtrženým od té „špatné“ reality, on ji vidí, cítí i chápe... proto si od něj přečtete i básně povzbuzující adresované přímo Marcelovi a i ty „minulostí“ vnuknuté, kde jaksi vzdychá nad tím, proč jen by situace nemohla býti tehdy jiná a jak by se třeba těm lidem mohlo lépe žít. A abych z básnické sbírky skupiny nedělal učebnici o jejich členech, nechám teď jejich povahy osvětlovat verše, dříve než se pozastavím nad „harmonizujícím“ prvkem Miroslavem a zvráceným prvkem skupiny Michaellem.

Marek Wydareny, pohlčen smutným příběhem
Jindřicha (Heinricha) Severloha ze
stanoviště 62 na Omaha Beach, 65 let poté,
co ti mladí kluci nemohli žít své letní románky
i třeba v té severní Francii,
ale prožívali něco úplně jiného...



JINDRA 62

Marek Wydareny

Přijďte Yankees jenom blíž,
za chvíli budete pryč,
sám nevím, co vlastně dělám!

Řekli kluku, jen drž stráž,
jak široká je tahle pláž?
Pro ně je nekonečná!

Další červnový den,
zhmotněný odporný sen,
jedu na setrvačník.

Utěšovala se Francie,
že prý už hoch hocha nezabije,
tak utneme další mládí!

Rozkaz je rozkaz, už jsem sám,
pomalu si přiznávám,
že tohle nedopadlo...

Utíkám před tou masou těl,
přál bych si, abych zapomněl,
co poslušnost natropila!

Na obou stranách mládí krmivo,
říší ego je zabilo,
tak at' si zatleskají!

Dokola bude růst máků květ,
národy měly by na zpověď,
tohle nikdy neskončí...

A rovnou vás nechám poznat i jeho
náтуру poetickou, ne však tím, že hned
sáhnu po básni nalézající inspiraci
v té osudovější polovině lidstva,
ale v oblasti růžové barvy.
Ne, nejdeme mávat duhovou vlajkou,
tahle je o třetí, růžové, adventní
neděli. Následně i svátku přirozeně
po ní přicházejícím.

GAUDETE

Marek Wydareny

Venku opět a zas, jak na patronku slezskou,
že je adventní čas, počasí holt groteskou,
nesmíš se dívat ven, ani do výloh obchodů,
stačí uvnitř si jen, pocítit onu svobodu...
...že přichází zas ten den, kdy rozsvítí se světlo
hlesni jen a chval!

Všechny ty hořkosti, vezme si k sobě on,
nemít jen starosti, nech mluvit kostela zvon,
oni tě sráželi, brali radost, dusili dech,
však každou nedělí, blíží se on, jen mu přenech...
...své zbídačené nitro, jen se pročisti, začni zase žít
hlesni jen a chval!

Teplo se rozlilo, dýchám zas já s nadějí,
dyť by mě zabilo, držet se v té závěji,
tak jsem ji odhodil, hradbu špatných pocitů,
ten, kdo se narodil, nemá jít k zenitu...
...máš se prostě obyčejně radovat, dej zlu pěstí,
hlesni jen a chval!

Růžový předvečer, připravte třetí svíce,
kdo zatím jen brečel, at' má úsměv na líci,
a při úsměvu ven, hlavně at' je radost vnitřní,
nejlíp otvírá den, tvá vlastní duše jitřní...
...tak pro dobu adventní, vymet' všechn hnůj,
hlesni jen a chval!

TÝPEK JOSEF

Marek Wydareny

Všude plno a recepce
tam tě pošlou pryč,
dnes bez pořádný protekce
nedostaneš klíč!

K prasknutí je holt plné
celičké město,
na sčítání se lid hrne
Volné! Pryč! Presto!

Z extra třídy hotelu
Herodes TOP class
jen bloudíš si po Betlému.
Tu! Jaj! Plno zas!

Však tady je hospoda
a volno prý má
družce tvé však praskla voda
to se ti snad zdá!

Hospodský je tu hňupa kus.
Nové koberce!
Porod, moc krve, pěkný hnus,
jděte spát k herce!

Však u oslíka ve chlěvě
dobře je jí
a právě tady na seně
rodí naději.

Pěkně ses o ni, Josefe,
tady postaral,
a jak tu noc, tma snese se,
zázrak se stal!

A povězme si na rovinu,
že v chlévě došlo k zrození míru,
je případ mnohem více milý,
než kdyby M. a J. v knajpě snili!
Kdo by vedle vánočního stromu
chtěl mít Betlémskou hospodu!

SVĚTLO... VELKÉ???

Marek Wydareny

Na kozlíku starý muž, zakroucený na konečcích jeho knír,
maringotka dřevěná, oprýskaná, přesto barvami hýří,
sedící holubice na petrolejce, co vrhá stín
na táhnoucího beránka zemí, kde vládnou netopýři.

„Pověz mi, starče, co nabízíš rybu a oheň plápolající,
kde to světlo velké a nejjasnější záře?
Vždyť já ve tmě, bez cesty, vyděšeně putující,
jen matná zář ohně a lampy na tvé káře!“

Však stařec se usmívá a beránek s ním...
„Nejjasnější je, i byt' jedna svíce, když ukáže směr,
pak i pár jisker je úleva pocestným,
ty jsi je našel, uvěřil, teď rybu do syta ber!
Budou brblat a nadávat a nevěřit tací,
co v dobách pokání líní budou hledat,
doufajíc ve slunce, co bez snahy život obrací,
ono je trochu nutné tu hlavu i zvedat!“

Slabé a matné je starce lampy to světlo,
však má směrodatnost, to nejdůležitější,
vytáhne z jakýchkoliv hlubin, kam člověčenství kleslo,
a nejen ze tmy, ale i světla falešného, osvobodí i nejubožejší!

A pozor na kosti!

Cítíte-li z básní, že by snad atmosférou
blížících se Vánoc chtěl Marek i někoho
podpořit, nejste daleko od pravdy,
jelikož kdo to ve skupině Kozla potřebuje
neustále, je Marcel, schopen vyplodit
například toto...

KDESI

Marcel Wünscht

Dveře, dvířka, brány, sluje,
světlo, tma, teplo i zima,
dálka, kam nikdo nedopluje,
i světnička, kde konev píská.

Tolik místnůstek, hal i síní
schovává se v mojí hlavě,
nevím, nevím, čemu jsou líhní,
a to je ta hrůza právě,
že jak duše ocitne se v křeči,
kdesi tam si v klidu klečí,
bestie, brousí si zuby,
na lidského nitra neduhy.

K tomu, aby nabylo jasnějších kontur,
kdo že je ona bestie, pomůže
Marcelovo dílko „Myšlenka“ a názvem
víc než vypovídající „Příšera“.
Pro mě samotného velmi děsivé,
já se totiž s tím člověkem
vídám až moc často.

MYŠLENKA

Marcel Wünscht

Po nocích si myšlenka
vylézá a černá pastelka,
tu jedinou ona má
a vykreslí, co se postrádá.
Hlava velký dům,
prázdné prostory,
někdo tu neplní
Eriksonovy úkoly...
A postýlka, dobře škrobená,
zaschlou samotou zamarasená...

V neurální síti
leží si zahrabaná,
drž se dál od pití,
nebo je aktivovaná!
V neurální síti,
kurde, tam jsou věci,
zalezlí, skrytí...
Kdo? Skřítkové přeci!

Hej, hej, lidi, tenhle dopis se vážně nemá psát
a „bezstarostní free single“ s pistolemi si hrát...

Po ránu si myšlenka
zůstává, trochu jak hipsterka.
Pořád vypráví, něco maluje,
něco tě před ní přece jen varuje.
Hlava velký dům,
bolehlav v místnostech,
za ruku tě nedrží,
když lezeš po mostech.
A snídáně je připravena
pro jednoho, ještě připálená!

V neurální síti,
k účelu odhodlaná,
nemusíš ani pít,
něčím jiným aktivovaná!
V neurální síti,
stále horší řeči,
kypí to, syčí,
Co to? Nenaplnění přeci!

Hej, hey, lidi, tyhle věci se prostě nemaj stát!
A něco sami sobě si lidi jednoduše nemaj brát.
Hej, hey, lidi, někdy už se einzeln s tím nedá srát!
A jak pak se to všichni dozví, zůstanou ztuhle stát!